

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/45/2018
Identifikačné číslo spisu: 7115217772
Dátum vydania rozhodnutia: 14.11.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7115217772.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Areko Group k. s., Vrátna 28, Košice, IČO: 47 632 836, správca úpadcu STAVA IP spol. s r. o. Košice, Vodárenská 2, Košice, IČO: 31 654 878, zastúpený Vašiv ? Partners, s. r. o., Vrátna 28, Košice proti žalovanému Carmeuse Slovakia s. r. o., Slavec 179, IČO: 36 198 749, zastúpený AZARIOVÁ ? RUŽBAŠÁN, Law firm s. r. o., Kmeťova 26, Košice, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4CoKR/22/2017-283 z 28. septembra 2017 takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom 30Cbi/11/2015-215 z 15. februára 2017 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal jednak určenia, že voči konkurzným veriteľom úpadcu sú neúčinné právne úkony úpadcu spoločnosti STAVA IP spol. s r. o. so sídlom Vodárenská 2, Košice, IČO: 31 654 878 a to dodatok č. 1 k zmluve o dielo č. 13/12/2012/CARMEUSE SLOVAKIA/STAVA IP, uzatvorený dňa 13. júna 2013 so žalovaným, dobropis č. 2520130008 zo dňa 15. novembra 2013, vystavený v prospech žalovaného a úhrada sumy vo výške 415.392,96 € v prospech žalovaného a jednak uloženia povinnosti žalovanému vrátiť do konkurznej podstaty úpadcu sumu 415.392,96 €. Súčasne žalovanému priznal náhradu trov konania v plnej výške 100%.

2. V odôvodnení rozhodnutia prvoinštančný súd uviedol, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalovaný ako objednávateľ a úpadca ako zhotoviteľ uzatvorili dňa 14. decembra 2012 zmluvu o dielo č. 13/12/2012/CARMEUSE SLOVAKIA/STAVA IP, predmetom ktorej bolo zhotovenie stavby - sekundárna a terciálna stanica TNPL Trebejov za cenu 590.000 € bez DPH, pričom prvá časť ceny diela v rozsahu 400.000 € bez DPH (480.000 € s DPH) mala byť podľa článku VI. bodu 6.1 zmluvy zaplatená objednávateľom na základe vystavenej zálohovej faktúry zhotoviteľom. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že sporným dodatkom č. 1 k zmluve o dielo č. 13/12/2012/CARMEUSE SLOVAKIA/STAVA IP, bol doplnený článok VI. zmluvy o dielo o nové body 6.6 a 6.10, v súvislosti s

čím následne dodávateľ - STAVA IP spol. s r. o. Košice vystavil dobropis č. 2520130008 zo dňa 15. novembra 2013 so splatnosťou 29. novembra 2013 na vrátenie zálohy zaplatenej na základe preddavkovej faktúry č. 2020120001 lom Trebejov v sume 418.200,32 €. Súd prvej inštancie sa najskôr zaoberal otázkou, či zmluvné strany uzatvorili dodatok č. 1 k zmluve o dielo a následne či spoločnosť STAVA IP s. r. o. vystavila dobropis v súlade s právom. Poukázal na ustanovenie § 263 Obchodného zákonníka, z ktorého vyplýva, že záväzková časť Obchodného zákonníka má v zásade dispozitívnu povahu, umožňujúcu prispôbiť obsah vzájomných práv a povinností konkrétnym potrebám. Vychádzajúc z uvedeného súd prvej inštancie vyslovil názor, že sa neprieči Obchodnému zákonníku uzatvorenie dodatku č. 1, ktorým účastníci zmluvy modifikovali pôvodnú zmluvu v tom zmysle, že sa žalovaný ako objednávateľ dostal do právneho postavenia uložiteľa vo vzťahu k peňažným prostriedkom v sume 480.000 € (vyplatená prvá časť ceny diela) a zhotoviteľ do právneho postavenia opatrovateľa a že na ich vzájomné práva a povinnosti sa použijú analogicky ustanovenia zmluvy o uložení, resp. o úschove a objednávateľ je po celú dobu úschovy vlastníkom peňažných prostriedkov tvoriacich predmet úschovy. Súd prvej inštancie vyslovil ďalej názor, že vrátením zálohy - preddavku objednávateľovi nemohlo v žiadnom prípade dôjsť k prehlbeniu úpadku zhotoviteľa - úpadcu a ani ku kráteniu veriteľov, nakoľko finančné prostriedky predstavovali zálohu za nevykonané práce zhotoviteľom a preto bol povinný nespotrebovanú časť preddavku vrátiť, čo sa aj stalo vystavením dobropisu č. 25013008 z 15. novembra 2013. Súd zdôraznil, že nie každý úkon, ktorým dochádza k zmenšeniu majetku dlžníka - úpadcu, je odporovateľný. Navyše, pokiaľ ide o prejednávajúcu právnu vec, preddavok - záloha nebola majetkom zhotoviteľa - úpadcu. V závere odôvodnenia poukázal na ustanovenie § 100 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej aj „ZoKR“), upravujúce vylúčenie niektorých pohľadávok z uspokojenia. Výrok o nároku na náhradu trov konania odôvodnil odkazom na § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a plným úspechom žalovaného v konaní s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) tak, že rozsudkom č. k. 4CoKR/22/2017-283 z 28. septembra 2017 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

4. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s napadnutým rozhodnutím, ktoré ako vecne správne potvrdil podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP. Konštatoval, že súd prvej inštancie rozhodnutie riadne odôvodnil, preto sa s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP obmedzil na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Vo vzťahu k odvolacej námietke, týkajúcej sa nespotrebovanej časti preddavku, zhodne so súdom prvej inštancie konštatoval, že z obsahu účastníkmi uzatvorenej zmluvy vyplýva, že nárok zhotoviteľa na úhradu celej dohodnutej ceny mal vzniknúť až zhotovením diela, tak ako to má na mysli ustanovenie § 548 ods. 1 Obchodného zákonníka. Zdôraznil, že z povahy a účelu preddavku vyplýva, že má len jednu funkciu a to zábezpeku na vykonanie prác vo väčšom rozsahu zhotoviteľom, túto nie je možné použiť na iný účel, resp. splácanie záväzkov v prospech veriteľov a pod. Keďže žiadny právny predpis neupravuje, že nespotrebovaný preddavok patrí do vlastníctva zhotoviteľa, vlastníkom sa stáva len v rozsahu vykonaných a vyfaktúrovaných prác. So zreteľom na uvedené za nesprávny považoval názor žalobcu, že dohodnutá cena za neuskutočnené dielo (po odpočte ceny za vykonanú prvú časť diela) patrí do súpisu majetku podstát (§ 76, § 80 ods. 1 ZoKR). Zdôraznil, že odporovateľnosťou sa postihujú právne úkony dlžníka, ktorými dlžník uspokojil čiastočne alebo celkom pohľadávku, ktorá nebola ešte splatná a jej splatnosť nastala až vyhlásením konkurzu, o prípad ktorý však nejde v prejednávanej právnej veci, keďže v čase vyhlásenia konkurzu žiadna pohľadávka neexistovala. Odvolací súd ďalej konštatoval, že dokazovaním nebolo doposiaľ preukázané tvrdenie žalobcu, že v čase uzatvorenia dodatku č. 1, t. j. 13. júna 2013 bol úpadca v úpadku. Vyslovil domnienku, že žalobca, poukazujúc na záporné imanie podľa súvahy, mal zrejme na mysli úpadok v zmysle § 3 ods. 3 ZoKR z dôvodu predĺženia. Odvolací súd vyslovil názor, že pri stanovení hodnoty záväzkov a hodnoty majetku sa vychádza z účtovníctva, avšak relevantné údaje sú len také, ktoré zodpovedajú platným zákonným účtovným štandardom. Konštatoval, že v tomto prípade však nie je zjavné, či sa účtovníctvo úpadcu vykonávalo bezchybne a preto len zo

súvahy bolo možné dospieť k jednoznačnému záveru o úpadku dlžníka k spomínanému termínu 13. júnu 2013. V súvislosti s vyplatením sumy 415.392,96 € v prospech žalovaného súd uviedol, že tento úkon má povahu technického úkonu spočívajúceho v prevode finančných prostriedkov z účtu na účet, nemá teda povahu právneho úkonu v zmysle § 34 Občianskeho zákonníka a preto takýmto úkonu nemožno odporovať. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa zásady úspechu v konaní v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa odvolacie konanie končí a to samostatným uznesením.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie, podal žalobca dovolanie. Žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) prípustnosť dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

6. Poukazujúc na čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa ktorých súčasťou práva na spravodlivé konanie (obsiahnutého v základnom práve na súdnu ochranu) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Povinnosťou súdov je ozrejmiť ich myšlienkové pochody, spôsob hodnotenia dôkazov, skutkové zistenia a vyvedené právne závery takým spôsobom, aby výsledok rozhodovacej činnosti bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby sťažovateľ nemusel hľadať odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov, aby sa s prijatými závermi bolo možné stotožniť ako s logickým záverom procesu poznania nielen právnych záverov, ale aj záverov skutkových, z ktorých právne závery vychádzajú. Dovolateľ uviedol, že na porušenie práva na spravodlivý proces nedostatočným odôvodnením rozsudku a nevykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie poukazoval už počas konania pred odvolacím súdom, tento sa však k jeho právnym argumentom nevyjadril a nevysporiadal sa s nimi. Odvolací súd sa v bode 154 odôvodnenia rozsudku stotožnil len s rozsudkom súdu prvej inštancie a v nasledovných bodoch 155 až 172 iba stroho doplnil argumentáciu súdu prvej inštancie, avšak opätovne bez toho, aby sa vyjadril ku všetkým vykonaným dôkazom.

7. Súdu prvej inštancie ďalej vytýkal, že sa uspokojil iba s vyjadrením konateľa žalovaného na pojednávaní dňa 16. novembra 2016, že k vráteniu nespotrebovaného preddavku došlo na základe jeho žiadosti. Poukázal na dodatok č. 1, z bodu 6.9 ktorého vyplýva povinnosť žalovaného písomne vyzvať úpadcu na vrátenie predmetu úschovy, skutočnosť ktorá zo strany žalovaného v konaní pred súdom prvej inštancie preukázaná nebola a teda možno konštatovať, že tvrdenie žalovaného preukázané nebolo. Za absolútne nesprávnu označil právnu argumentáciu súdu prvej inštancie obsiahnutú v bode 14 a 33 odôvodnenia rozsudku. Dodatkom č. 1 k zmluve nemohlo dôjsť k uzavretiu zmluvy o uložení veci podľa § 516 a nasl. Obchodného zákonníka a vylúčené je aj analogické použitie ustanovení zmluvy o úschove podľa § 747 a nasl. Občianskeho zákonníka. Namietal, že v danom prípade absolútne absentujú zákonom predpísané predpoklady na vznik tohto právneho inštitútu, pretože v čase uzatvorenia dodatku č. 1 k zmluve o dielo neexistoval predmet uloženia či úschovy, a to z dôvodov, ktoré v dovolaní bližšie konkretizoval. Za nesprávne označil aj závery súdu prvej inštancie v otázke platnosti dodatku č. 1 z dôvodu zmluvnej voľnosti typickej pre obchodnoprávne vzťahy. Uvedený záver súdu prvej inštancie je podľa jeho názoru nesprávny, keďže ustanovenia dodatku č. 1 sa líšia od základných ustanovení zmluvy o uložení veci, pričom podľa § 263 ods. 2 Obchodného zákonníka sa od týchto ustanovení odchýliť nemožno. Záverom uviedol, že obidva sudy absolútne opomenuli, resp. sa nevysporiadali so skutočnosťou vyplývajúcou z vykonaného dokazovania, a to, že sa úpadca nikdy nesprával ako opatrovateľ predmetných finančných prostriedkov, po podpise dodatku č. 1 s nimi voľne nakladal napriek tomu, že podľa § 520 Obchodného zákonníka opatrovateľ nesmie bez súhlasu uložiteľa užívať vec alebo umožniť jej užívanie tretej osobe. Odovzdaním preddavku - peňažných prostriedkov sa jeho vlastníkom stal zhotoviteľ - úpadca v celej jeho výške, nielen v rozsahu rovnajúcom sa hodnote už

zrealizovanej časti diela a preto peňažné prostriedky, ktoré úpadca vrátil žalovanému ako prvú časť ceny diela, sú majetkom úpadcu podľa § 67 ods. 1 písm. a/ alebo d/ ZoKR a teda majú podliehať konkurzu a tvoriť konkurznú podstatu. Následne právny úkon - vystavenie a úhrada dobropisu sa týka majetku dlžníka a možno mu odporovať v súlade s ustanovením § 57 ZoKR. Podľa názoru dovolateľa, bez ohľadu na povahu právneho vzťahu medzi úpadcom a žalovaným, nemôže mať žalovaný prednostné právo na uspokojenie svojej pohľadávky (pokiaľ nejde o zabezpečeného veriteľa) oproti iným veriteľom a to ani v prípade, ak by peňažné prostriedky neboli dlžníkom spotrebované. Žalovaný ako veriteľ mal povinnosť prihlásiť si svoju pohľadávku v konkurznom konaní. Z týchto dôvodov žalobca žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj ním potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

8. K dovolaniu žalobcu zaslal žalovaný vyjadrenie, v ktorom navrhol dovolanie ako neodôvodnené zamietnuť. Uviedol, že sa súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, sa náležite vysporiadali s podstatnými a kľúčovými otázkami sporu a odôvodnenia rozhodnutí jasne odzrkadľujú myšlienkový postup obidvoch inštancií. Súd prvej inštancie sa v bode 33 odôvodnenia rozsudku vypořiadal so zásadnou otázkou, či zmluvné strany mohli uzatvoriť namietaný dodatok č. 1 v zmluve o dielo a následne vystaviť dobropis č. 2520130008 zo dňa 15. novembra 2013, a odpovedal na ňu kladne. Na ďalšiu otázku, či záloh - preddavok, môže byť zaradený do súpisu majetku podstat, odpovedal súd prvej inštancie v bode 35 odôvodnenia rozsudku a odvolací súd sa s touto otázkou vypořiadal v bode 164 a 165 odôvodnenia rozsudku, pričom vyslovili právny záver, že preddavok nemôže byť predmetom konkurzného konania. Napokon súdy obidvoch inštancií zodpovedali aj ďalšiu podstatnú otázku - či sa preddavok stal majetkom dlžníka - tak, že sa ním nikdy nestal a právny záver odôvodnil, súd prvej inštancie v bode 35 odôvodnenia rozsudku a odvolací súd ho odôvodnil v bodoch 161 a 162 odôvodnenia rozsudku. V závere poukázal na to, že žalobca v podstate rozvádza právnu argumentáciu, čo je vzhľadom na ním označený dovolací dôvod neprípustné, keďže dovolanie pre riešenie právnej otázky je prípustné len prostredníctvom dovolacích dôvodov podľa § 421 CSP, ktoré však dovolateľ vo svojom dovolaní neuviedol.

9. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že ani v jednom z vymedzených okruhov podstatných a kľúčových právnych otázok nedošlo k náležitému objasneniu myšlienkových pochodov či už súdu prvej inštancie alebo odvolacieho súdu, a teda odôvodnenia rozhodnutí obidvoch súdov nenapĺňajú kritériá práva na spravodlivý proces. V ďalšom zotrval na námietkach uvedených v ním podanom dovolaní.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“) ako súd funkčne príslušný (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto opravným prostriedkom.

11. Dovolateľ vytkol odvolaciemu súdu ako aj súdu prvej inštancie nedostatočné a stručné odôvodnenie rozsudkov, v ktorom sa súdy nevysporiadali s mnohými zásadnými argumentami a týmto postupom došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Z preskúmania veci v dovolacom konaní vyplynulo, že odvolací súd v napadnutom rozsudku dal primeranú a dostatočnú odpoveď na námietky žalobcu vymedzené v jeho odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. Dovolací súd v tomto smere nezistil nesprávnosť a nezákonnosť procesného postupu odvolacieho súdu z hľadiska dodržania limitov daných úpravou civilného sporového súdneho konania pre zachovanie pravidiel spravodlivého súdneho procesu.

13. K vyššie uvedenému dovolací súd dodáva, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania (strany sporu) na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany t. j. uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti

najmä uviedol: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. Georgias c. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Tieto kritériá napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spĺňa.

14. Treba mať na zreteli, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci - rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

15. K námietke nepreskúmateľnosti súdnych rozhodnutí dovolací súd odkazuje aj na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 3.12.2015 pod R 2/2016 a podľa ktorého: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

16. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

17. Rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje dostatočnú právnu argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam, a nie je možné ho považovať za nedostatočne odôvodnené. Základnými odvolacími námietkami žalobcu sa odvolací súd zaoberal a napriek tomu, že už prvoinštančné rozhodnutie dávalo odpovede na ním vznesené námietky, odvolací súd uviedol na zdôraznenie správnosti jeho záverov aj ďalšie dôvody. Dovolací súd dospel k záveru, že obidve rozhodnutia súdov nižšej inštancie zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedli rozhodujúci skutkový stav, stanoviská sporových strán k prerokovávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na daný prípad a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Súdny prímerný vysvetlili z akých úvah a dôkazov vychádzali pri posudzovaní otázky platnosti úpadcom a žalovaným podpísaného dodatku č. 1 k zmluve o dielo č. 13/2012/CARMEUSE SLOVAKIA/STAVA IP zo dňa 14. decembra 2012 a uviedli aj dôvody, pre ktoré navrátenie takmer celej prvej časti ceny diela na jeho základe nepovažovali za odporovateľný právny úkon a pre ktoré sa nestotožnili s právnym názorom žalobcu, že nespotrebovaná časť preddavku vyplateného žalovaným na základe článku 6 bodu 6.1 zmluvy o dielo patrí do vlastníctva úpadcu. Súd prvej inštancie, ako aj súd odvolací dostatočne odôvodnili právny záver, že vrátením zálohy - preddavku objednávateľovi nemohlo v žiadnom prípade dôjsť k prehlbeniu úpadku zhotoviteľa - úpadcu a ani k ukráteniu jeho veriteľov.

18. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že v posudzovanom prípade dovolateľom vytýkaná vada nezakladá prípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku v zmysle ustanovenia § 447 písm. c/ CSP. Dovolací súd preto odmietol dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, a to bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

19. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3, veta druhá CSP; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

20. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.